

Gion Nándor hátrahagyott írásai VI. rész

Nem akármilyen utazás¹

Szereplők:

Férj

Feleség

Szín: lakás, az utcáról nagyvárosi zajok szűrődnek be, néha egy-egy hangosabb kiáltás, ami egy bérházlakásban a lépcsőházból hallatszik.

Feleség: *(boldogan kiabálva, a hangja eleinte halkabb, majd fokozatosan erősödik, mintha egy másik helyiségből jönne)* Megtaláltam a térképet! Megvan!

Férj: Na, végre! Hol volt?

Feleség: Itt volt a szekrényben. Nem tudom, de valahogy éreztem, hogy itt kell lennie. Meg kellett volna nézнем hamarabb.

Férj: Jól van. Add csak ide, hadd nézzem!

Feleség: Ne, még ne! Beszéljük meg előbb pontosan, hogy hova utazunk.

Férj: Ugyan! Már megint kezded. Már éppen elégszer elmondtam, hogy előre nem beszélünk meg semmit.

Feleség: De hát, enélkül olyan bizonytalan. Olyan, mint egy mese.

Férj: Nem igaz! Ez nem mese. Mi ma délután elutazunk. Ma délután. Érted?!

Feleség: Igen, igen. De talán eleinte mégis tudnunk kellene, hogy...

Férj: *(idegesen közbevág)* Nem, nem kell semmit sem tudnunk. Elmegyünk, mert el akarunk menni. És ahol majd minden tetszeni fog, ott majd megállunk. De, hogy hol, azt előre nem tudhatjuk.

1 A Forrás 2017/2. számában megkezdte, 2017/7–8., 2018/4., 10. és 2019/5. számában folytatta a Gion-életműkiadásból kimaradt írások közzétételét. A legutóbb közreadott forgatókönyvvel indult el a messze legnagyobb kiadatlan műcsoport: a drámai művek közzététele. A sorozatnyitó darab, a *Krisztus katonái a Görbe utcából* című – még le nem forgatott – tévéjáték forgatókönyve után most egy – eddig még föl nem vett – rádiójáték szövegek könyve következik.

Jelen darab filológiai érdekessége, hogy Gion Nándor felesége, Eszter kézírásával maradt fenn: gépi átírata és a művet lediktáló író szándéka szerinti eredeti címe nem ismert. A címet a műből vett idézettel pótoltuk, mert bár több más részletet is hasonlóan találónak éreztünk volna – például *Azóta gyűlölöm az ócskásokat* vagy *Tudod, a lehetőség, az nagyon fontos* –, egyet szükségesnek éreztünk a mű élére is kiemelni. Az írás tematikai rokona a *Naponta két hamutartó* című rádiójáték, amely itt hallgatható meg: <https://pim.hu/hu/media/naponta-ket-hamutarto#volume>; diszkográfiai adatai pedig a következők: Újvidéki Rádió magyar nyelvű drámaműsorok szerkesztősége, bemutató: 1974. január 15., dramaturg-szerkesztő: Deák Ferenc, rendező: Vajda Tibor; szereplők: Váradi Hajnalka – feleség, Fischer Károly – férj, Sántha Sándor – taxisofőr; technikai munkatárs: Stevan Simić, hangfelvevő: Stanislav Stepanović.

A *Nem akármilyen utazás* szövegét az író hagyatékában (OSzK Kézirattár, Fond 583.) lévő gépiratból dr. Nagy Géza kedves párja segítségével rögzítette. Az ő munkájukat és Gion Eszternek a mű közreadásához való hozzájárulását ezúttal is köszöni e sorok írója, Kurcz Ádám István.

Feleség: *(a férjét agítálva)* Figyelj ide! Hiszen, ha tudjuk, hogy hova akarunk menni, akkor is választhatunk a különböző útvonalak közül. Nézd csak, például...

Férj: Nem nézek semmit. Én minden kötöttségtől meg akarok szabadulni. Én ezért utazom!

Feleség: De hát, hiszen én is! Csak attól félek, hogy céltalanul elindulni... az nagyon nehéz.

Férj: Nem érdekel, hogy nehéz, vagy nem nehéz. Én így akarok, és eddig te is így akartál.

Feleség: Igen, igen, de...

Férj: *(idegesen közbeveg)* Add ide a térképet. Nagyon kezdesz idegesíteni.

Feleség: Jó, ahogy akarod. Itt a térkép. *(Az asztalra teszi, kis puffanás hallatszik, majd a lapok zizzenése)* Csak azt tudnám, mit nézel azon a térképen olyan sokáig.

(Kis szünet, lapok zizzenése hallatszik)

Férj: *(békítően)* Figyelj csak ide. Nem akarok én veszekedni, csak tudod, milyen hamar felidegesítem magam. Tudod, én már kissrác koromban is szerettem nézegetni a térképet. Akkor egy csúnya kisvárosban laktunk, és én nagyon utáltam ott lenni, és mindenképpen el akartam jönni. És amikor a térképet néztem, akkor mindig a lehetőséget láttam benne arra, hogy van hová mennem, és arra, hogy választhatok a helyek között. Tudod, a lehetőség, az nagyon fontos. Ezt kell megértened.

Feleség: De mi ma indulunk, nekünk a lehetőség már nem elég.

Férj: Mi az egyik lehetőséget kihasználjuk azzal, hogy ma kimegyünk az állomásra, felülünk egy vonatra és elindulunk...

Feleség: Jaj ne, ne folytasd ezt tovább, mert mi már, te is tudod...

Férj: *(nagyon határozottan, és kissé türelmetlenül folytatja)* ...és utána már csak választanunk kell tudni a helyek között. Érted? *(nagyon erőlyesen)* Érted?

Feleség: *(halkan)* Te biztosan hiszel ebben?

Férj: Igen!

Feleség: *(szintén halkan)* Jó, akkor jó. *(Kis szünet után más hangon folytatja)* Mit gondolsz, mikor veszik észre a szomszédok, hogy elmentünk?

Férj: Gondolod, hogy valakit is érdekel ez?

Feleség: Hát persze!

Férj: Na, én ebben egyáltalán nem lennék olyan biztos.

Feleség: Képzeld csak el, kijön a rendőrség, kihallgatják őket, és mindenki azon fog gondolkozni, hogy mikor láttak bennünket utoljára.

Férj: Néháynak nehezen fog eszébe jutni.

Feleség: Hogy mi milyen fontos emberek leszünk! Kár, hogy nem láthatjuk.

Férj: Csoda tudja, én nem sajnálom. Örülök, hogy végre itt hagyom az egész társaságot.

Feleség: *(nevetve)* Örömet okozunk nekik. Majd megtárgyalják, hogy vajon mi is történhetett velünk. Esetleg arra gondolnak, hogy meggyilkoltak bennünket.

Férj: *(gúnyosan)* Legalább egy kis változatosságot hozunk az életükbe.

Feleség: És ha tudnák, hogy tulajdonképpen mi is történt velünk. Mit gondolsz, akkor mit szólnának?

Férj: Nem értenék.

Feleség: Hogyhogy nem értenék?

Férj: Az emberek többsége nem tudja elképzelni, hogy egyszerűen el lehet utazni úgy, hogy mindent magad mögött hagysz.

Feleség: Arra vajon nem gondolnának, hogy úgyis visszajövünk, és...

Férj: Nem, ne folytasd! Erre még csak nem is gondolnak!

Feleség: Ők gondolhatnak, és valószínű, hogy erre gondolnak majd.

Férj: Ne is említsd ezt, ne is említsd! (*mintegy önmagát is biztatva*) Hiszen az teljesen kizárt!

Feleség: (*beleegyező hangon*) Hát persze, igazad van, erről felesleges még beszélni is.

(*Kis szünet*)

Férj: Írj egy levelet az anyádnak, hogy hol találja meg a lakáskulcsot.

Feleség: (*tétovázva*) Igaz... a levelet is meg kell írnom.

Férj: Írd meg most, mert utána egy-két dolgot be is kell pakolnunk.

Feleség: (*halkan*) Mondanom kell valamit...

Férj: (*döbbsen*) Mit?

Feleség: Hirtelen, szóval olyan nehéz kezd lenni... Ennek a levélnek a megírása... és minden valahogy...

Férj: (*közbevető*) Hallgass! Nekem nehogy azt merd mondani, hogy te kezded megbán...

Feleség: (*szinte sikoltova*) Nem, jaj dehogy!

Férj: Nahát! Körülbelül két óránk van még.

Feleség: Miért kettő? Hiszen nem tudjuk, hogy milyen vonattal megyünk.

Férj: Két óránk van még, és még valamit be is kell pakolnod.

Feleség: Hiszen lehetne akár öt óránk is még.

Férj: Csak kettő van, utána el kell indulnunk.

Feleség: Nem értelek, kezdelek nem érteni.

Férj: (*idegesen*) Nem is kell, hogy érts. Két óránk van, mert lehet, hogy utána késő.

Feleség: (*döbbsen*) Késő?! Miért késő?

Férj: (*emelt hangon, akadozva*) Azért, mert..., azért, mert késő. Na! Egyszerűen késő.

Feleség: (*gúnyosan*) Félsz? Félsz, hogy később már nem mersz elindulni?

Férj: (*ordítva*) Hallgass! Nem félek! Én nem félek!

(*Egy tárgy puffanása hallatszik, mint amikor véletlenül lelöknek pl. egy hamutartót az asztalról. Utána rövid szünet*)

Feleség: (*döbbsen és halkan*) Ne, ne így csináljuk.

Férj: (*kedvesen, kissé halkan*) Gyere ide, gyere ide hozzám. Tényleg, mire jó ez? Hiszen mi együtt akarunk elmenni, nem?

Feleség: Igen. És ma indulnunk kell, és addig még be is kell pakolni, és meg kell írni a levelet...

Férj: Látod, mennyi dolgunk van még!

Feleség: (*székreccsenés, mint amikor feláll az ember a székről*) Előbb inkább bepakolok...

Férj: Jó, ahogy neked jobb. Csak siessél.

Feleség: (*léptek hallatszanak, majd a hangja a másik szobából*) Nem akarsz segíteni?

Férj: Félek, hogy összeveszünk rajta, és azt nem akarom.
 Feleség: Dehogyan. Gyere csak át!
 Férj: Jó, megyek. *(hangja egyre erősebb)* Minél kevesebb holmit, az a lényeg.
 Feleség: Hirtelen nem is tudom, mi fontos most számunkra.
 Férj: Számunkra innen már semmi.
 Feleség: Hogyhogy semmi?!
 Férj: Úgy, hogy mi nemcsak az emberektől, hanem a tárgyaktól is meg akarunk szabadulni. Mindentől, hisz tudod!
 Feleség: Biztos vagy ebben? Muszáj?
 Férj: Nem muszáj.
 Feleség: *(habozva)* Te, el szeretnék neked mondani valamit.
 Férj: *(viccesen)* Figyelem, hölgyem!
 Feleség: Azt hiszem, ez nagyon komoly, és most nagyon kikíváncozik belőlem.
 Férj: Jó, nagyon komolyan figyellek.
 Feleség: Nem fogsz megharagudni, ígérd meg előre.
 Férj: *(kis szünet után, sürgetve mondja)* Jó, ígérem, csak mondd!
 Feleség: Tudod, hogy én egyszer együtt laktam egy idős rokonommal egy nagyon elhanyagolt lakásban...
 Férj: *(közbeváág)* Ezt már mesélted.
 Feleség: *(ugyanolyan hangon folytatja)* ...és rettenetesen zavart az öregnek az a sok ócska holmija, amire nem volt szükség. Egyszer hívtam egy ócskást, hogy vigye el mindet. Nem kell pénz, csak vigye el! És aztán az ócskás csak az orrát húzogatta, és azt mondta, hogy ezek már a kutyának sem kellenek. Én akkor fogtam magam, összepakoltam mindent, és azt mondtam, hogy nem adok el semmit, és nem is akartam soha eladni semmit, és tűnjön el rögtön az ócskás.
 Férj: De miért?
 Feleség: Hirtelen fontosak lettek azok az ócska holmik. Talán azért, mert az ócskás úgy, olyan nagyképpen leszólta őket. És azóta gyűlölöm az ócskásokat.
 Férj: És hogy jutott most ez eszedbe?
 Feleség: Nem tudom. *(akadozva)* Csak úgy... eszembe jutott.
 Férj: Nem igaz. Nem mered megmondani. Mondd meg nyugodtan, tudod, hogy már megígértem, hogy...
 Feleség: *(gyorsan közbeváág, mint aki túl akar lenni rajta)* Mert most úgy érzem, hogy te vagy az ócskás.
 Férj: *(rövid szünet után, döbbenet)* Ne! Felejtsd el az egészet. Kérlek! Nem szabad most erre gondolnod.
 Feleség: *(majdnem sírva)* Megpróbáltam elfelejteni, mondogattam magamban, hogy hülyeség az egész, mi együtt határoztuk el, hogy megyünk...
 Férj: *(gyorsan, hadarva)* Igen, együtt határoztuk el. És mind a ketten el akarunk menni. Így van, nem?
 Feleség: Így, és látod, mégis.
 Férj: Semmi mégis. Menni kell, nincs mese.
 Feleség: Talán azért van ez nálam, mert sok mindent..., szóval sok mindent sajnállok itthagyni.
 Férj: Ne, kedves, ne mondj ilyet. Hiszen lesz nekünk még mindenünk.

Feleség: Igen, így van.

Férj: *(kérlelve)* Ugye, elhiszed ezt?!

Feleség: Igen, elhiszem. Persze, hogy elhiszem.

Férj: És azt is elhiszed, hogy én nem vagyok ócskás, és soha nem is lehetek! Elhiszed, ugye?!

Feleség: Igen, elhiszem. Ezt is elhiszem. Mindent elhiszek, csak ne sorold fel, kérlek!

Férj: *(kis szünet után)* Jól van, azt hiszem, így van jól.

Feleség: Hát..., csomagoljunk, jó?

Férj: Igen, most már kezdjük, mert kevés az időnk.

Feleség: Nem is tudom hirtelen, hogy mit vigyünk magunkkal...

Férj: Ez a te dolgod!

(Innentől a beszélgetés felgyorsul kicsit, mindketten izgatottak az út miatt)

Feleség: No, várj! Először megállapodunk abban, hogy mit viszünk, és csak utána rakjuk be a bőröndbe. Jó?

Férj: Rendben.

Feleség: Akkor hát..., először is fehérneműk, aztán ingek, pulóverek, egy-két nadrág, egy-két szoknya, nekem az a bordó és zöld ruhám, neked egy öltöny, nekem azok a sapkám, ékszerek, aztán...

Férj: Állj, állj, ez már így is rengeteg.

Feleség: Na de mit lehet kihagyni?

Férj: Például az az öltöny nem kell nekem.

Feleség: De az olyan szép, és tudod, milyen drága volt, most meg csak úgy itthagyjuk!

Férj: Nem lesz rá szükségem eleinte, meg aztán sok helyet foglal el.

Feleség: Azt akarod mondani, hogy úgysem fogunk elegánsabb helyre menni?

Férj: *(nevetve)* Dehogynem. Grace Kelly soron következő estélyén már mi is ott leszünk.

Feleség: *(egyre jobb kedvű a hangja)* Sajnos nem lehet.

Férj: Hogyan?

Feleség: Mert nincs estélyi ruhám.

Férj: Majd veszünk valamit!

Feleség: *(nevetve)* Ha tényleg el akarsz menni Grace Kelly estélyére, akkor nem valamit, hanem egy szép esti ruhát kell vened!

Férj: *(viccesen)* Sajnos. Pedig oda muszáj lesz elmenni.

Feleség: Nem sérthetjük meg, igaz?

Férj: *(jókedvűen)* Így van, hölgyem, és ha ön új ruhában jön, akkor én sem mehetek egy ilyen ócska vacakban, tehát az öltöny marad.

Feleség: Hiába, nem lehet vitatkozni veled. *(engedékenyen)* Jó, az öltöny marad.

Férj: Akkor elő a bőröndöt! Én adogatom, te pedig rakod.

Feleség: Helyes. Először a fehérneműk.

Férj: Tessék parancsolni. És tudod, hogy 1 óra 10 percünk van már csak?

Feleség: Ūristen! A cipők! Azokat elfelejtettem. Gyorsan azt a két párat add ide!

Férj: Félek, hogy sok lesz, de azért tessék.

Feleség: A pulóvereket, ingeket kérem!

Férj: Máris adom.

Feleség: Olyan gyorsan csináljuk, hogy még a végére sok minden kimarad.

Férj: Az a legkevesebb. Csak gyerünk, folytassuk.

Feleség: A nadrágokat és a ruháimat!

Férj: Igenis! *(viccelődve, olyan katonásan mondja)*

Feleség: Mindjárt nem leszek meglepődve veled. Mondtam, hogy a bordó és zöld ruhákat viszem! *(ő is viccelődve beszél)*

Férj: Bocsánat! Máris adom őket.

Feleség: A sapkáimat!

Férj: Hol vannak! Nem találok.

Feleség: Ott, ott, jobbra tőled.

Férj: Ahá! Ebben a kupacban.

Feleség: Hogy itt milyen felfordulás van! *(kiáltja)*

Férj: Nem baj! Majd...

Feleség: *(közbeváág)* Semmi majd! Én már ugyan nem csinálok rendet.

Férj: *(nevetve)* Hát persze, hogy nem, hiszen 50 percünk van már csak.

Feleség: Húha! Kétszer is húha.

Férj: Mi a baj, kétszer is?

Feleség: Az egyik az idő, a másik, hogy megint kezd hányingerem lenni.

Férj: Ūristen, a szokásos utazás előtti?

Feleség: Ūhüm.

Férj: Szólj akkor a gyomrodnak, hogy most hagyja abba, mert ez nem akármilyen utazás.

Feleség: Ūgy látszik, nem érzi a különbséget. Majd megmosom kicsit az arcom. *(léptek hallatszanak, majd vízcsofogás, és utána a feleség hangja)* Milyen jó, hogy kijöttem! Teljesen megfeledeztünk a szappanról, a törülközokról és a fogkefékről, meg aztán a te borotvakészletedről.

Férj: Nem feltétlenül kell az én borotvakészletem!

Feleség: Hallgass. *(hangja erősödik)* Mindent hozok.

Férj: Jobban vagy?

Feleség: Valamivel. Emlékszel, tavalyelőtt lekéstük emiatt a vonatot, amivel arra a vállalati kirándulásra kellett volna mennünk.

Férj: Pardon, jutalomkirándulásra.

Feleség: Igaz. És utána senki sem hitte el, hogy a gyomrom miatt nem mentünk.

Férj: Igen. *(viccelődve mondja, mintha valakinek a hangját utánozná)* Előre megfontolt szándékú, közösségtől való távolmaradásnak minősítették.

Feleség: De legalább többet nem akartak ilyesmire elcipelni bennünket.

Férj: *(nevetve)* Ez volt a hasznunk belőle. De azért most nem késhtünk el.

Feleség: Most nem. Add csak ide azt a két törülközöt!

Férj: Ezeket hova rakod?

Feleség: Ezzel terítem le a többi.

Férj: Ahá! És mit gondolsz, ki fogja lecsukni ezt a bőröndöt?

Feleség: Ki? Hát mi!

Férj: Hölgyem, most nincs időnk tréfákozni. 40 percünk van még!

Feleség: Én nem tréfákozom. Ráülünk, és úgy.

Férj: Na, próbáljuk meg.
(*Mindkettőjük hangján hallatszik, hogy erőlködnek*)
Feleség: Itt, az én oldalamon nem megy.
Férj: Kicsit jobban nyomd!
Feleség: Jaj, ezt az én gyomrom nem szereti!
Férj: Szólj neki, hogy egy kicsit bírja még.
Feleség: Nem bírom jobban nyomni.
Férj: Csak egy pillanatig még! Még egy kicsit! Most! Kész!
Feleség: (*kifújja magát*) Hú, ez nem ment könnyen.
Férj: Nem. De most meg kell ígéred valamit.
Feleség: Mit?
Férj: Ha még ki is felejtettünk valamit, nem szólsz róla, jó?
Feleség: (*nevetve*) Jó, jó.
Férj: 30 percünk van még. Ezalatt a levelet is meg kell írnod!
Feleség: Jaj, persze, a levél. Nem írnád meg inkább te?!
Férj: Nem, ezt neked kell! Indulás!
(*Léptek hallatszanak, a feleség átmegy a másik szobába. A férj marad, és innen beszél hozzá emeltebb hangon, kis szünet után*)
Férj: Siess! Nagyon boldog vagyok. Már egy fél órát sem maradunk itt. Elkezdted írni?!
Feleség: (*hangja a másik szobából hallatszik*) Rögtön. Nem megy olyan könnyen.
Férj: Gyorsan, gyorsan! Még 20 percünk van. És azután utazás. Tudod, hogy alapján véve milyen nagy dolgot csinálunk most? Nem mindenki merné megtenni. Igen, erről van szó, hogy nem mernék. Pontosan. Ez az. (*kis szünet*) Mit gondolsz, hány ember cserélne most velünk? Szerintem rengetegen. Hogy állsz a levéllel? Siess!
Feleség: (*hangja nem lelkes*) Mindjárt, nem tudom olyan gyorsan...
Férj: Nem tudod olyan gyorsan! Hogyhogy nem tudod?! Hát tudd! Muszáj tudnod.
Feleség: Ne zavarj állandóan, így végképp nem megy.
Férj: Igazad van. Ne haragudj, de szinte már nem is vagyok itt. Már a vonaton ülök! Hallod? (*kis szünet*) Na, mi az, miért nem felelsz? (*kis szünet*) Már csak 13 percünk van! (*kis szünet*) Hallod? (*szinte ordítva*) Hallod egyáltalán, amit mondok? (*ismét szünet*) Mondd, itt vagy?
(*Hallatszik, ahogy felugrik és átmegy a másik szobába. Hangja ismét a szokott erősségű*)
Férj: Mit csinálsz?
Feleség: (*színtelen hangon*) Semmit. Láthatod, semmit.
Férj: (*döbben*) Még nem írtad meg a levelet?
Feleség: Nem.
Férj: Megörültél, pont most kezded megint, amikor már csak...
Feleség: (*nagyon ingerülten közbevág*) Igen, lehet, hogy megörültem.
Férj: Hogy lehetsz ilyen! Most, amikor már csak 5 percünk...
Feleség: (*közbevág, szinte ordít*) Hallgass! Ne mondd tovább!
Férj: Mi az, hogy ne mondjam. Hát nem érted, hogy mennünk kell, mindjárt mennünk kell!

Feleség: Nem érdekel! (*halkabban*) Nem tudok most elindulni.

FÉRJ: (döböntően) Hogyhogy nem? (sziszegve) Te! Te! Te aljas, gyáva! Igen, az vagy!

FELESÉG: (kiabál) Én gyáva? Te mondod ezt, aki a múltkor, amikor szintén bepakoltunk, utána kimentünk az állomásra, felültünk egy vonatra, és...

FÉRJ: Ne, ne mondd tovább! Hallgass el, mert megütlek!

FELESÉG: (előbbi hangon) Hát üss meg! Végigmondom, érted, a szemedbe mondom! Most végre kimondom, mert erről eddig hallgattunk, mintha meg sem történt volna!

FÉRJ: (rémülten kiabálva) Nem szabad megtenned! Miattunk, érted, miattunk nem szabad!

FELESÉG: ...és akkor, amikor a vonat ment velünk valamerre, a mi szabadságunk felé, akkor te hirtelen azt mondtad, hogy...

Férj: (*szinte segélykérően*) Ne!

Feleség: ...hogy most nem bírod tovább, és most vissza kell fordulnunk, és majd a következő alkalommal biztos elutazunk. Emlékszel, hogy ezt mondtad!? Mondd?!

(Rövid szünet)

Férj: (*halkan*) Igen.

Feleség: (*még mindig majdnem kiabálva*) És te mondod nekem, hogy gyáva! Te?! (*hirtelen elhallgat, rövid búra alatti csend*)

Férj: (*halkan*) Igazad van.

(Szünet)

Feleség: (*még mindig nagyon idegesen, kissé akadozva, de már nem kiabálva*) Jaj, mit tettem. Nem akartam én ezt, de ahogy hallottam, amiket mondtál a másik szobában..., meg itt is, úgy éreztem..., szóval nem bírtam tovább, és ezt meg kellett mondanom. Muszáj volt megmondanom..., és nem tudok most indulni... Képtelen vagyok.

Férj: (*színtelenül*) Jobb, hogy megmondtad, nem haragszom, jobb, hogy most mondtad meg.

Feleség: (*még mindig idegesen*) És mi lesz most, mit fogunk csinálni?! (*kérlelve*) Ne haragudj! Kérlek, ne haragudj rám!

Férj: Nem haragszom.

Feleség: (*reménykedve*) Mondd, nem rontottam el mindent?

Férj: Nem, azt hiszem, nem.

Feleség: De hát, de hát ez azt jelenti, hogy mi még elutazhatunk egyszer?

Férj: Akarsz? Biztosan hiszel benne?

Feleség: Igen. (*határozottabban*) Igen!

Férj: Akkor még elutazhatunk. (*határozottan, bár kissé önmagát biztatva*) Holnap, holnap elutazunk. És ne félj, a következő alkalommal biztosan sikerülni fog.

(zene)